

Sygn. akt: III U 463/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR del. do SO Monika Obrębska
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2014r. w O.

sprawy z odwołania Z. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania Z. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 15.02.2013r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił Z. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z. G. wniosła odwołanie od powyższej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS Z. G. nie została uznana za niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 4.12.2012r. Z. G. złożyła kolejny wniosek o ustalenie jej uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy. Orzeczeniem z dnia 7.01.2013r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez Z. G. sprawa została skierowana do rozpoznania przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 7.02.2013r. również orzekła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 15.02.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania Z. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W ocenie Sądu odwołanie Z. G. od decyzji z 15.02.2013r. jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania Z. G. zależna była w pierwszej kolejności od wykazania, że jest ona przynajmniej częściowo niezdolna do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, kardiologii, neurologii i gastroenterologii, którzy po przeprowadzeniu wywiadu z Z. G., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej rozpoznali u niej: chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa szyjnego bez objawów korzeniowych, bez objawów ubytkowych, chorobę zwyrodnieniową stawów z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu, przewlekłe zapalenie pęcherzyka żółciowego, otyłość, nadciśnienie tętnicze łagodne oraz stan po uwolnieniu n. pośrodkowego i łokciowego na wysokości nadgarstka prawego w 2010r. Biegli ocenili, że występujące u odwołującej schorzenia oraz stopień ich zaawansowania nie stanowią podstawy do stwierdzenia, iż odwołująca jest niezdolna do pracy (vide opinia k. 19-19v a. s.).

Pismem z dnia 10.10.2013r. odwołująca zgłosiła zastrzeżenia do powyższej opinii podnosząc, że biegli wydali opinię bez gruntownego rozeznania stanu jej zdrowia oraz nie ustosunkowali się do jej schorzeń ginekologicznych i endokrynologicznych. Dodała, że od 24.03.2011r. posiada orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe. Wskazując na powyższe odwołująca wniosła o zmianę biegłych lekarzy sądowych, uwzględnienie dokumentacji ginekologicznej i ustalenie badań u specjalisty endokrynologa (vide zastrzeżenia k. 39-40 a. s.).

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ginekologii i endokrynologii, którzy w wydanej opinii rozpoznali u odwołującej wole guzowate tarczycy w okresie eutyreozy, mięśniaka macicy oraz obniżenie przedniej ściany pochwy i orzekli, że stwierdzone schorzenia i stopień ich zaawansowania aktualnie nie powodują niezdolności do pracy. W uzasadnieniu opinii biegli podali, że schorzenia występujące u badanej mają charakter przewlekły i wymagają okresowych kontroli u specjalistów w warunkach ambulatoryjnych (vide opinia k. 51 -53 a. s.).

Na rozprawie w dniu 30.01.2014r. odwołująca podniosła, że nie zgadza się z opinią również tych biegłych. Przesłuchana w charakterze strony zeznała, że domaga się renty, bo obecnie wszystko ją boli, dokuczają jej kręgosłup, bolą ręce, nogi, ostatnio rękę lewą ma niewładną, przewraca się. Dodała, że ma silną nerwicę i nie ma pamięci, kiedyś leczyła się u psychiatry. Zawniosowała ostatecznie o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii i psychiatrii.

Sąd uwzględnił powyższy wniosek i dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii oraz psychiatrii, którzy po przeprowadzeniu wywiadu z Z. G., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej, w tym

nowej przedłożonej przez odwołującą na badaniu, rozpoznali u niej: zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego – krzyżowego z dyskopatią wielopoziomową bez objawów korzeniowych rozciągowych, bez istotnego upośledzenia funkcji układu ruchu, stan po leczeniu operacyjnym cieśni nadgarstka prawego w 2010r. oraz zaburzenia lękowe – neurotyczne F.41.0. Wskazując na powyższe biegli uznali badaną za zdolną do pracy zarobkowej.

W uzasadnieniu opinii biegli sądowi stwierdzili, że obecnie zgłaszane dolegliwości bólowe ze strony kręgosłupa, kończyn górnych i dolnych mogą być objawem zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa z dyskopatią wielopoziomową w odcinku szyjnym i l-s, widocznych w badaniu MRI i Rtg kręgosłupa, jednakże nie mają one potwierdzenia w badaniu neurologicznym, gdzie stwierdzono dobrą ruchomość stawów kręgosłupa, objawy korzeniowe rozciągowe ujemne bez zaników mięśniowych, bez asymetrii w odruchach głębokich. Zdaniem biegłych odwołująca wymaga jedynie okresowego leczenia neurologicznego i rehabilitacyjnego w okresach zaostrzeń choroby. Ponadto biegli stwierdzili, że zmiany te nie obniżają zdolności do zarobkowania. Stwierdzone przez biegłego psychiatrę zaburzenia lękowe również nie powodują niezdolności do pracy. Według przedłożonej dokumentacji odwołująca nigdy nie leczyła się w Oddziale Psychiatrycznym, wymaga jedynie okresowej psychoterapii oraz stosowania leków (vide opinia k. 76-78 a. s.).

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującymi u niej schorzeniami. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją i wnioskami, zgodnie z którymi schorzenia odwołującej, ich aktualny stopień i nasilenie nie pozwalają na przyjęcie nawet częściowej niezdolności do pracy. Wskazać też należy, że subiektywne przekonanie odwołującej o jej niezdolności do pracy, któremu dała wyraz zarówno w pismach procesowych, jak też podczas przesłuchania na rozprawie, w żaden sposób nie uzasadniały zdaniem Sądu Okręgowego stanowiska, że istniała obiektywnie potrzeba skorzystania z opinii kolejnych biegłych. Odmierna ocena stanu zdrowia odwołującego dokonana przez samą odwołującą, w kontekście jej zdolności do pracy, nie zawierająca konkretnych i przekonujących argumentów podważających miarodajność dotychczasowych opinii lub co najmniej miarodajność tę poddających w wątpliwość, nie mogła zdaniem Sądu decydować o zasadności dopuszczenia dowodu z kolejnego, czwartego już zespołu biegłych. Wskazać należy, że zarówno doktryna, jak i orzecznictwo stoją na stanowisku, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (vide wyrok SN z 4 sierpnia 1999 r, I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 15, poz. 479). Sąd Okręgowy, potrzeby powołania kolejnego zespołu biegłych nie widział, tym bardziej, że formalnie z wnioskiem takim nie wystąpiła sama odwołująca.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy uznał, że Z. G. nie przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nie jest ona niezdolna do pracy. W związku z tym, działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 15.02.2013r., gdyż jest ona słuszna i odpowiada prawu.